

ninger, hvadenten disse udføres på søterritoriet eller på strandbredden. Den nærmere fastlæggelse af det landområde, der omfattes af bestemmelsen, er efter lovforslaget det samme, som omfattes af § 46 i lov om naturfredning angående strandbyggelinien.

Endvidere foreslås, at der ikke uden tilladelse må foretages forskellige handlinger, som kan skade kysten.

Imidlertid vil forslaget kun i meget begrænset omfang indebære en udvidelse af området for handlinger, til hvis udførelse der kræves tilladelse fra en offentlig myndighed. Der vil for hovedparten af det ved forslaget § 16 regulerede område være tale om en mere rationel kompetencefordeling og placering af lovreguleringen.

Forholdet er det, at der ikke uden tilladelse fra et fredningsnævn må foretages forskellige handlinger på strandbredden, jfr. § 46 i lov om naturfredning angående strandbyggelinien. Bl.a. må der ikke foretages ændringer i terrænet. Foranstaltninger til kystbeskyttelse kan vanskeligt udføres uden at foretage en sådan ændring. Da fredningsnævne ikke sidder inde med særlig sagkundskab på kystbeskyttelse, forelægges sager af denne art ofte Kystinspektoret til udtalelse, og dets vurdering af sagen vil naturligt nok i vid udstrækning blive lagt til grund for fredningsnævnets afgørelse. Det vil derfor være mere praktisk, om også en tilladelse til kystsikringsforanstaltninger på strandbredden skal indhentes hos den myndighed, der besidder den kysttekniske sagkundskab, som skal give tilladelse til foranstaltninger uden for kystlinien, og som i vid udstrækning fungerer som konsulent for den nu kompetente myndighed.

Den i lovforslagets § 25 foreslåede ændring af § 46, stk. 9, i naturfredningsloven vil afgive hjemmel for miljøministeren til at undtage kystsikringsforanstaltninger fra fredningsnævnets kompetence, og dobbeltbehandling af disse sager vil derved kunne undgås.

Der er ikke hermed taget endelig stilling til, hvorvidt det af hensyn til naturfredningsinteresser må anses for hensigtsmæssigt i en vis udstrækning at bevare fredningsnævnenes kompetence. Efter lovforslaget tilkommer afgørelsen heraf miljøministeren.

Det må i denne forbindelse bemærkes, at et af hensynene bag lovrevisionen er naturbeskyttelse i vid forstand, nemlig at medvirke til bevaring af landets ud fra en række forskelligartede synsvinkler værdifulde strand- og kystmiljø.

Dette indebærer imidlertid på ingen måde en bastant og ureflekteret kystsikringsaktivitet. Såle-

des er det meget rigtigt påpeget af Naturfredningsrådet, at det i en række tilfælde vil være forkert at træffe foranstaltninger mod en kystnedbrydning, da en sådan nu engang er en naturlig proces, der har årtusinder bag sig.

Det er derfor væsentligt, at der, inden foranstaltninger sættes i værk, foretages en generel vurdering af behovet for beskyttelsesforanstaltninger og ikke mindst af arten af disse. I denne vurdering må indgå såvel hensynet til landskabets bevaring og hensynet til naturens frie udfoldelse som traditionelle, økonomiske betragtninger.

Det er derfor væsentligt, at de myndigheder, der skal administrere loven, har øje for alle disse elementer i sagen.

Dette er i lovforslaget, som allerede nævnt, tilgodeset ved, at stedlige myndigheder, der deltager i administrationen af naturfredningsloven, nemlig amtsrådene, ved lovforslaget tillægges beslutningskompetencen i 1. instans.

Dernæst består der efter hele lovens system et løbende nært samarbejde mellem Kystinspektoret og amtsrådene, hvorved naturfredningshensyn direkte kan inddrages i sagsbehandlingen. Iøvrigt består der også et nært samarbejde mellem Skov- og Naturstyrelsen og Kystinspektoret, bl.a. ved administration af lov om råstoffer.

Sigtet er således, at hensynet til naturens og landskabets beskyttelse integreres i de efter lovforslaget kompetente myndigheders primære sagsbehandling.

Hvad angår de, antageligt få, klagesager af denne art, der vil komme, er situationen for Trafikministeriets vedkommende ikke anderledes på dette område end f.eks. ved administration af faste anlæg på søterritoriet. Her må også en række hensyn indkorporeres i sagsbehandlingen, og i nødvendigt omfang vil høring af f.eks. Skov- og Naturstyrelsen blive foretaget.

Om de handlinger, som er angivet i § 16, stk. 1, nr. 2, gælder, at miljøministeren kan bestemme, at de kun må udføres efter tilladelse fra Kystinspektoret. Dette er bestemt i § 7, stk. 4, i lov om råstoffer. Forklaringen på, at bestemmelsen findes her, er den, at den hidrører fra den tidligere kystfredningslov, som er ophævet ved loven om råstoffer. Bestemmelsen hører systematisk hjemme i en lov om kystbeskyttelse. Den foreslås derfor optaget i lovforslagets § 16.

Den nævnte bestemmelse i lov om råstoffer foreslås samtidigt ophævet, jfr. lovforslagets § 21.

I forbindelse med betragtningen om, at det regulerede område kun i meget begrænset omfang udvides ved bestemmelsen i § 16, bør endelig anfo-